

ŞİİRLER

BÖLÜNMELERE KARŞI
BÖLÜCÜ ŞARKI

Seçkin Sümer'e

kısa kesin saygı duruşunu
anım size nasıl yol göstereceğin
ölmüş yüzüme bakın ve
yeniden-üretin teoryi
bölücü olsun, çevresinde birleşilsin

çabuk bitirin gömme törenini
ikinci cilde yeni başlamıştım, kaldı
sayfayı kıvrımıştım, oradan devam edersiniz
toprak atmak mezarcının işi, siz artık gidin
anlamadığım yerlerin altı kırmızı tükenmezle
çizili

yüzüm bu dünyaya gömülü
gencecik yaşlı yaşım miladi
yine de inerken derinliğine toprağın
yükseltiden dönüyor da başım
yaşanmamış tarih-içinden görüyorum kendi
fosilimi:

«bu böyledir, arkadaş» diye yumrukluyor
masayı fosilim
özetler, aforizmalar, elkitapları...

bunlarla kavriyor dünyayı fosilim
kullanarak o şaşmaz büyük yöntemi
yargılıyor ve veriyor sarsılmaz kararını

fosilim
biliyor ya «farklı bir hamurdan» yoğrulduğunu
tartışmıyor bu yüzden kararının doğruluğunu
«faşizm», diye adlandırıyor zorbalığın her
türünü

«ihanet» diyor düşünce ayrılığına
«ceza»yla cezalandırıyor yanılmaları
inandığı için örgütünün mutlak
yanılmazlığına
inanıyor bağlamından koparılmış alıntılarının
müebbed doğruluğuna

ve yanılmaz kişiler olan klasikler adına
yıkıyor binlerce kez aynı ırmakta
politikanın bir uzantısı olmuş beynini
iki kurşun da o sıkıyor beynine lenin'in
bir kez de o öldürüyor lenin'i güzelim lenin'i

.....

anım yok benim, geleceğim var
şimdilik ölmüş yüzüm tarihsiz talhsiz
uçarak üzerinden bölünmelerin
yeniden-üretin teoryi
bölücü olsun, çevresinde birleşilsin

**SAPMALAR KARŞI
UMUT DOLU ŞARKI**

burjuvazi benim!

öpüp gözlerinden üstünü örttüğüm
tutup ellerinden kendime çektiğim
sevgilim
burjuvazi benim!

ne kadar azdır birbirini gerçekten sevenler
birlikte üreterek sevgilerini gerçekleştirenler
akıllarıyla yüreklerini birleştirip bir «üçüncü
şey»e yönelenler

birbirlerinin gözüne dimdik bakarak sevgiyle
sevdikleri bir mısrayı birlikte anıp
«ikimize bir aşk elbette yetmez» diyenler
yalnız kendi çocuklarını sevenler
onları nasıl anlar, nasıl sever
kafatasında iki kurşun olan vladimir
nadyeja'ya kızdıysa titredi diye kızmıştır

ve içlerinden biri yorulduğunda
öbürü nasıl üzülür, yitirdiği en değerli şeyidir:
eksikliğidir

kendi kendine yeterli olmayı ayıp sayan onca
saygın kişi
bu acıyı kimbilir kaç kez yaşadı
kimi dayandı buna
kimi dayanamadı, onların çatırdıları dinmedi
hâlâ

burjuvazi benim!
sevindiğim zaman, üzüldüğüm zaman
acıdığım zaman, yardım ettiğim zaman
öfkelendiğim ve hoşgördüğüm zaman
öpüp gözlerinden üstünü örttüğüm
tutup ellerinden kendime çektiğim
gözlerimi gözlerinden kaçırdığım zaman
gözlerime bak: burjuvazi benim

**

intiharlar, inmeler, küsüp gitmeler
kiskanmalar, zorlamalar, kahrından ölmeler
bu hayat bizim değil, bu müzik, bu eller
bizim olan yalnız kurtarılmış beyin
hücrelerimiz

bu hayatı tarih yazar gibi yaşayacağız
ey «sanatların en yücesi olan yaşama sanatı»
seni kazanıncaya dek burjuvazi biziz:
marksistler